

L É P C S Ó K

XIX. évfolyam 11. 12. szám

2019. november 3.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

**A tartalomból: Gondolatok az elmúlásról
Jézus jelenlétében....
Egy gyertya üzenete
Hajnali rorátéim
Áldott Adventi készüléteket!
Karácsoni ének
Karácsonyi gyermek rejtvény**

Szentmise szándékok november hónapban

1. +Rapavi József	(9.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
2. A Kerepesen szolgált +papok, +kántorok és +előljárók	(7.00)
A Szentatya szándékára	(7.30)
A kerepesi összes +Hívek	(8.00)
3. +Gróf Mihály, neje +Brancs Anna, +Szüleik és összes +Hozzátartozó	(9.00)
.....	(11.00)
+Farkas Antal 2. évf.	(18.00)
4-6.	
7. A családi békéért	
8.	
9. A Hajósi és a Burkovics család +tagjai	
10. A Hajósi és a Soproni család +tagjai	(9.00)
.....	(11.00)
+Burik László 9. évf.	(18.00)
11.	
12. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
13. A Szűzanya tiszteletére	
14. +Wéber Árpád, +Szülei és összes +Hozzátartozó	
15.-16.	
17. +Ildikó és összes +Hozzátartozó	(9.00)
.....	(11.00)
A Pollermann és Kozma család +tagjai, +Dr. Csanaky Artúr és +cs. tag.	(18.00)
18.	
19. A Karitás csoport élő és +tagjai, segítői és adományozói	
20. A Mária Légión +tagjai	
21. +Kotter Károly és +Neje	
22. +Ohád János, neje +Pintér Anna és +Szüleik	
23. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
24. <i>Az egyházközség novemberben +Hívei</i>	(9.00)
+Prágai György 40. évf.	(11.00)
+Tabányi József 50. évf. és +Hozzátartozók	(18.00)
25.-30.	

„A végén minden olyan egyszerű lesz – minden, ami volt és ami lehetett volna. Pornál és hamunál is kevesebb lesz minden, ami egykor tény volt. Amitől úgy égett szívünk, hogy azt hittük, nem lehet elviselni, belehalunk, vagy megölünk valakit... mindez kevesebb lesz, mint a por, melyet a temetők fölött kavár és sodor a szél.” (*Márai Sándor: A gyertyák csonkig égnek*)

„Lehetetlen, hogy a világmindenség ura csak azért adott volna életet, hogy megint megsemmisítse. Minden, ami van, van valamiért. Hogy a formák változnak folytonosan, azt is látjuk. Tehát mink is valamiért vagyunk a világon, s változton változunk. Miért ne lehetne a halál is csak változás, utolsó e földön, de nem utolsó a nagy ndenségben?” (*Gárdonyi Géza*)

„Emberként boldogan, kiegyensúlyozottan, mosolyogva élni csak azok tudnak, akik elfogadják, hogy meg fognak halni.” (*Csernus Imre*)

„Az egyik pillanatban még itt vagyunk, a másikban már el is távoztunk. És csupán ezért a röpké pillanatért mekkora hűhót csapunk: mennyi erőszakot, mennyi ambíciót, szenvedést, viszályt, haragot, gyűlöletet gerjesztünk! Csak ezért a rövid pillanatért! Egy állomás várótermében ülünk, és miközben a vonatot várjuk, óriási zshivajt csapunk: egymás haját tépjük, vérig sértjük a másikat, birtokolni, főnökösködni, uralkodni próbálunk másokon, politizálunk. Aztán megjön a vonat, és mindenki örökre eltűnik, mintha ott sem lett volna.” (*Osho*)

„Isten kegyelmi ajándékként azt adta nekem, ahogy az évek szálltak, riadalom nélkül vettem tudomásul: telik az idő. Sosem féltem az öregedéstől, a haláltól sem: ami megkezdődött, végződik is egyszer. Szerencsére sok előhalál van a valódira való felkészülésig, az ember élete folyamán többször érzi, hogy se útja, se jövője, se ereje nincs már, minden befejeződött. (...) Ami meglepett, az édes és simogató felismerés volt: nekem az öregedés csak ad. Az ember a tükör helyett önmagával néz szembe, hajdani eseményeket mérlegel. Nekem a múltó idő csak adott. Bátorságot, erőt, emberi tartást. Fiatal éveimben dehogy lett volna bátorságom megmutatni magamat olyannak, amilyen voltam. (*Szabó Magda*)

Szeretteink elmúlásával a fájdalom mindig kettős, nem pusztán részvét, de önsajnálát is, hiszen az ő életében keletkezik tapasztalható úr. (*Weöres Sándor*)

„Nem magunkat kell gyászolnunk, hanem őt kell megköszönnünk a Teremtőnek!”
(*Várszegi Asztrik*)

Sík Sándor: Borongás naplementekor

Közelebb hozzám a vég, mint a kezdet.
Még dús gerezdek
Hintálnak izmos száramon.
A szüretelők fiatalja, vénje
Sikongva jár még mézes venyigémre,
Még idecsalja illatom.

Még szeretem az ablakom kitárni,
Hegyeket jární
Hajlós bokám nem lomha még.
Megkönnyezem az eldobott virágot,
S ha két szerelmest összenézni látok,
Még mindig áldást mondanék.
De néha nincsen íze a gyümölcsnek.
Már néha bölcsnek

És hűvösnek érzem magam.
Sokszor messzének látom már a messzét,
S mint nesztelen fecske a ház eresszét,
Valami olykor megsuhan.
Hajamban több a szürke, mint a barna.
Az évek karma
Belém-belémkap vérzetőn.
Meg-meglegyint a túlnani sötétség,
Mikor az esti nap legördülését
Lesem a hűlő hegytetőn.
Nézem a gyorsan eltűnő korongot,

És elborongok,
De sohasem a múltakon:
Még nem tanultam visszanézni mélán,
A pezsgő pír az esti ég acélán
Nekem még hívó sugalom.
Megyek, megyek az alkonyati fényben,
Piros reményben,
Előretárva két karom.
Mit bánom én, ha nő az árnyék!

Mindent, mindent, ami rendelve vár még:
Fiatal szívvel, akarom.

Szent Jeromos imája

Elhunyt szerettünkért könyörgünk Hozzád, Urunk! Te adtad őt nekünk, és Te vetted el tőlünk, mi pedig visszaadjuk Néked zúgolódás nélkül, bár szívünk tele van fájdalommal. Szeretetéért, amelyet oly dúsan juttatott életében mindenkinek, szeretettel rójuk le hálánkat. Hálát adunk, Urunk, hogy a miénk lehetett, és még inkább, hogy a miénk is maradt: Mert nem hal meg az, aki él szerettei szívében, - csak távol van -, és mindaz, aki hazatér az Úrhoz, a családban marad. Azért ment el tőlünk egy időre, hogy visszanyerhessük örökre. Emlékezz meg, Urunk, őrá, hiszen olyan hűséges volt Hozzád, és övéit olyannyira szerette. Jó volt mindenkire, aki csak közelébe férközött. Mintha forgószél ragadta volna el, halála mélységes sebet hagyott a szívekben. Kérve kértünk, Urunk, hosszabbítsd meg az ő napjait, de Te az örök nyugalmat adtad neki. Legyen áldott a te neved, örökkön örökké.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom,

néznélek, amint elalszol, betakargatnálak, megköszönném az Úrnak drága életedet. Néznélek egy kicsit álmodban.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, a kapuig kísérnélek, amikor elmégy, megcsókolnálak és megölelnélek, és visszahívnálak, hogy még egyszer megtegyem.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, a te hangodat hallgatnám, kikapcsolnám a tévét, eltenném az újságot, minden figyelmet neked szentelném. Emlékeznék hangod csengésére és szemed fényére.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, hallgatnám, ahogy énekelsz, veled énekelnék, és arra kérnélek, énekelj még egyet.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, hogy veled vagyok, azt szeretném, ha minden pillanat fontos lenne. Nem törődnék a tényérekkel, az udvarral, még a számlákkal sem. Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, mindig veled szeretnék lenni.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, hogy együtt vagyunk, boldoggá akarnálak fenni. A kedvenc ételedet főzném, a kedvenc játékodat játszánám. Kivennék egy nap szabadságot, csak hogy veled legyek. Nem mérgelednék a rendrakás és a beágyazás miatt. Eszedbe juttatnám, hogy milyen fontos vagy nekem. Elmondanám neked, hogy azt kívánom, a mennyországba juss. Azt mondanám, hogy ne félj, hanem légy erős. Elmondanám, hogy szeretlek, és nevetve megosztanánk egymással legkedvesebb emlékeinket.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, hogy együtt vagyunk, a Bibliát olvasnám veled és imádkoznék Istenhez. Megköszönném Istennek, hogy találkoztunk, és hogy ezen a különleges módon viselt ránk gondot.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom, hogy együtt vagyunk, sírnék, mert több időt szeretnék veled tölteni.

Ha tudnám, hogy ez az utolsó alkalom... Egyáltalán nem tudom, mikor lesz az utolsó alkalom. Segíts nekem, Uram, hogy kimutathassam szeretetemet azok iránt, akik életem útját keresztezik. Lehet, ez az utolsó alkalom, hogy együtt vagyunk.

Jézus jelenlétében lenni olyan, mint kifeküdni a napra

A szentségimádás nem könnyű, tanulni, gyakorolni kell. De megéri. Ha Jézus valóságos jelenléte előtt időt töltünk, áldást és kegyelmeket kapunk. Dicsőítés, hálaadás, kérőimák, csend: mind-mind eszközök számunkra, hogy jelen tudjunk lenni aktív, vagy éppen befogadó félként. Nem létezik egyetemes útmutató az imára. Mindenkihez más áll közel, mindenki másképpen tud kapcsolódni az Istenhez, viszont meg kell hozni a döntést: imádkozni szeretnék.

Merítések egymás tapasztalataiból, amelyek segíthetnek az Oltáriszentség előtti imában.

„Szentségimádás alatt talán a legnehezebb küzdelem, hogy jelen tudjak lenni Jézusnak, aki jelen van nekem. Tele vagyok gondolatokkal, a jövőmet tervezem, és érzem, hogy sokszor nem Ő van a középpontban. Sokat segít ilyenkor, ha olvasok az evangéliumból, vagy elimádkozom a zsolozsmát. Az Ige tud olyan erős lenni, hogy segít a jelenlétben. A legtöbb esetben nincsenek nagy érzelmi megtapasztalásaim, de azt a békét, amit a világ nem tud megadni csak Ő, mindig megkapom. Előfordul, hogy az imádságom idejében látszólag "semmi" nem történik, de számos hatását látom a hétköznapiakban.” (Andi, 36)

„Nekem sokat segít az a hasonlat, miszerint Jézus jelenlétében lenni olyan, mint amikor az ember kifekszik a napra. Ha akarom, ha nem, a nap sugarainak hatása látszódnia fog rajtam. Lebarnulok. Ez megtörténik akkor is, ha elkalandozik a figyelmem, vagy ha éppen nem gondolok semmire. Jézus jelenlétében lenni ugyanilyen. Biztos, hogy nincsen felesleges szentségimádás, valamilyen kegyelmet "sugároz" ránk az Úr.” (Nándi, 29)

„Régebben azért jelentett csalódást a szentségimádás, mert túl sokat vártam. Elvárásom volt, hogy mindig történjen valami kisebb-nagyobb csoda, de legalább lelkileg kapjak valami jelentősebbet. Azóta ez az elvárás folyamatosan épül le bennem. Legfőbb tapasztalatom, hogy nincs olyan, hogy nem volt értelme a szentségimádásnak. Mindig van, akkor is, ha látszólag semmi sem történik, akkor is, ha alig tudok jelen lenni.” (Gábor, 35)

„Isten jelenlétében lenni. Ennyi az egész. Semmit nem "kell" csinálni. Csak lenni. És akkor legtöbbször történni fog valami: megnyugvás, megérintettség. A gondolatok mindig elcikáznak, ez természetes, nem kell bosszankodni emiatt, hanem szép türelmesen visszahelyezni magunkat az eredeti helyzetbe. (Csanád, 58)

Egy gyertya üzenete

Meggyújtottatok és elgondolkodón, vagy elérzékenyülve néztek a fényembe.

Talán örültök is egy kicsit közben.

Én minden esetre örülök, hogy égek.

Ha nem égnék, egy dobozban feküdnék.

Egy ilyen dobozban nincs semmi értelmünk.

Ott csak hevernénk.

Csak az égés ad értelmet létemnek, és most égek.

De mióta égek már egy kicsit rövidebb is lettem.

Kár, mert már kiszámíthatom, mikor leszek akkorka, hogy csak egy kis csonk legyen belőlem.

De ez így van: két lehetőség van:

- vagy egész és sértetlen maradok a dobozban, ekkor nem leszek rövidebb, nem vesztek semmit, de nem is tudom, hogy mi értelme a létemnek

- vagy fényt és meleget adok, ekkor tudom, hogy miért vagyok, de ezért nekem is adnom kell valamit. Valamit önmagamból. Önmagam.

Ez szebb mint hidegen és értelmetlenül a dobozban.

Így van ez nálatok, embereknél is. Pontosan így.

Vagy önmagatoknak maradtok, ekkor nem eshet bántódásotok, nem veszítetek semmit, de nem is tudjátok igazából a miértet.

Ekkor gyertyák vagytok a dobozban.

Vagy fényt és meleget adtok.

Ekkor van értelme léteteknek.

Ekkor örülnek az emberek annak, hogy léteztek.

Ekkor nem vagytok hiába.

De ezért nektek is adnotok kell.

Önmagatokból. Mindenből, ami bennetek él:

az örömtökből, a szívélyességeitekből, a húségeitekből, a mosolyotokból,

a bánatotokból, a félelmeitekből, a vágyaitokból.

Mindenből ami bennetek lakozik.

Nem kell attól félnetek, hogy ezáltal megrövidültök.

Ez csak külsőleg tűnik így. Belül egyre fényesebbek lesztek.

Nyugodtan gondoljatok erre, mikor egy égő gyertyát láttok.

Ha egyedül égek, a fényem kicsi és a meleg, amit adhatok csekély.

Önmagam - ez nem sok.

De másokkal együtt a fény nagy és a melegség erős.

Ezt egyszerű megérteni.

S újból: nálatok embereknél ez ugyanígy van.

Egyedül, önmagatokban a fényetek nem ragyogó és a melegség kicsi.

De másokkal együtt, akkor vagytok sokan.

A fény ragályos!

Mikor a háborúnak vége lett, Los Angeles polgárai ünnepséget rendeztek. Ünnepezték a békét. A polgármester beszédében a következőket mondta: "Szeretnék mutatni önöknek valamit. Hamarosan kihunynak a stadion fényszórói. Nagyon sötét lesz. Majd egy gyufaszál apró lángját fogom magasba tartani. Mindannyian látni fogják. Ekkor kérem, hogy önök is gyújtsanak meg egy gyufaszálat és emeljék magasba." Elsötétült a stadion.

Mindenki az egyetlen apró táncoló fényt nézte a stadionban, amit a polgármester kezében tartott. Megható, de aprócska. Hamarosan hallani lehetett a gyufák sercegését és több mint 80 000 apró fény lobbant lángra. A stadion világos lett a sok kis fénytől. "Ne felejtsék ezt a pillanatot" mondta a polgármester. "Egy fény kevés, de a fény ragályos, sok fény világosságot teremt".

Még valami: néha megesik, hogy egy háztartásban kihunynak a fények. Váratlanul sötét lesz és mindenki gyertyára vágyik. Fiókok lesznek kihúzva és gyufaszál lobban. A gyertya meggyújtásával a sötétség megtörik, egyetlen fényen.

Ez így van köztetek emberek között is.

Nem minden jó ezen a világon. Sok minden sötét és hideg. Sokan panaszkodnak és szitkozódnak emiatt. Egyesek egyáltalán nem hagyják abba a panaszkodást, mennyire rossz mindenkinek és önmaguknak. De egy egyetlen fény, ami ég, több mint minden sötétség.

Öntetek bátorságot önmagatokba és ne várjatok másokra. Hagyjátok lángra lobbantani magatokat, égjete, világítsatok és sugározzatok melegséget.

Ez az értelme az életeteknek, mint ahogy az értelme az egyszerű gyertyának is.

S ha kétségeitek támadnának, hogy ez valóban így van-e, hát gyújtsatok meg egy gyertyát és nézzétek az élő lángot. Meg fogjátok érteni a titkot.

(Hans Albert Höntges)

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

24. levél

Megoldás - egy kis rombolással

Kedves Uramöcsém!

Pintes Gergő kántor uram igen-igen szívére vette Péterfia káplánkollégám által történt múlt levelemben elmondott megszólását. Az eseményt követő napon átkutatta a plébánia könyvtárának porlepett könyveit, és kikereste Káldy György szentírásfordításának század eleji kiadását. Maga elé tette a hatalmas könyvet, és elkezdte elejétől olvasni: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” Egész nap fölötte görnyedt, és az ügyes-bajos dolgokkal kopogtató híveket igen röviden, és morgó stílusba intézte el. Máskor percnyi pontossággal fejezte be a hivatalos órákat, melynek idejét az iroda ajtaján levő hirdetmény jelezte a hívőknek, de azon a napon és másnap is, késő estig ottmaradt az irodában és forgatta a Szentírást.

A harmadik estefelé nem állhattam meg, hogy be ne menjek hozzá és megkérdezzem: Kedves Gergő bátyám! Fölötte épülök rajta, hogy az Úr szavának milyen kegyes olvasójává vált kegyelemed. Orra hegyére csúsztatott szemüvege fölött vasvilla-szemekkel pillantott rám, és pincemély, érdes basszusán morogta a feleletet: Még a Szentlélek is kedvez annak a kövér semmirekellő gazfickónak! Nem értettem szava-
inak jelentését, és szelíden megkérdeztem tőle: Hogy-hogy? Valamit keres uram-
bátyám a Szentírásban? Talán segítségére lehetek? Öcsém sem tudhat többet, mint a Biblia mond. Másodszor olvastam minden egyes versszakát, és nem találok alkalmas helyet. Indulattól reszkető kézzel vett föl az asztaláról egy papírdarabot és aztán onnét magyarázott tovább. Íme, itt van. Kiírtam. Mindössze három helyen beszél a Szentírás a kövérségről. A 16. zsoltár 4. versében, a 76. zsoltár 16. versében és végül Micheás prófétánál van róla szó a 6. fejezet 7. versében, de ezek nem illenek. Dühösen csapkodta öklével a Szentírást, és fogait csikorgatva mormogta, aztán pedig erősen kiabálta: Nem illenek! Nem illenek! Fölötte értelmetlenül néztem rá és megkérdeztem, kire nem illenek. Hát arra széllel bélelt, hájjal fődött kövér semmirekellő gazfickóra. Még ő meri az isteni Üdvözítő szavait megszenségtelenítve, gúny tárgyává tenni az énekkaromat.

Most már megértettem, hogy miről van szó és kiről. Pintes uram hasonlatot keresett a Szentírásban, amellyel visszavághat Péterfia káplántársamnak, aki a kórus fölötti festett feszületnek fölírását: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” A kántorra és rokkanthangú énekkarának tevékenységére merte alkalmazni. Azt akartam éppen ajánlani, a haragvó kórus vezetőjének, hogy ne a kövérségre keressen hasonlatot, hanem a zsoltár e szavaival „körülvettek a gonosz kutyák”, midőn Gergő bátyám indulattól reszketve becsapta a Szentírást, szemüvegét az asztalra vágta és minden tagjában reszketve fölállott. Könnyek csillogtak szemében. Szólni akartam még valamit, de csak az ajka remegett. Fejébe csapta kalapját és kirohanván az irodából, magamra hagyott. Bementem káplántársamhoz és elmondtam

neki a történeteket. Végighallgatott. Könnyek szöktek az ő szemében is és közben kiaduldt pipáját erősen szortyogtatta, többször ismételve mondta: na majd rendbe hozzuk ezt is.

Másnap ebéd után Pintes Gergő uram amint letette a kanalat, a plébániára sietett, és nekiült a Szentírás harmadik átolvasásának. Valami új szót keresett Péterfia számára. Káplántársam elmondta az apátumak, hogy mennyire szívére vette Pintes uram a viccet, és kérte, hogy hívja be az ebédlőbe, mert ki akarja javítani a történeteket. Az apáturat, akinek Pintes uram régi kedvence már, nem kellett sokat biztatni. Elindult érte, sőt sógora és én magam is csatlakoztunk a küldöttségi tagokul. Két perc múlva nagy diadallal, és karonfogva hoztuk az ebédlőbe a nekikeseredett kórus vezetőjét.

Káplántársam ott a közösség előtt keresetlen és szeretettől csendülő szavakkal kért tőle, valamint énekkarától bocsánatot és erre szent lett a béke.

Péterfia káplántársam a következő javaslattal állt elő: Hogy pediglen ama festmény soha többé Gergő bátyánk megszomorítására alkalmat ne adjon, azt indítványozom, hogy tüntessük el onnét. Az Üdvözítő keresztjének képe amúgy sem a hívők háta mögé való, hanem az oltár fölébe. Festessünk oda egy másik képet, amelyen mennybéli karok szépséges angyalai legyenek ábrázolva, és kezükben tartsanak egy szalagot, amelyen valami lélekemelő és a mostaninál alkalmasabb szentírási szöveg legyen. Erre a célra indítsunk gyűjtést, amelyre én ezennel tíz forinttal megnyitok. Az apátúr, aki szerette öreg szolgatársát, Pintes uramat, azonnal ráduplázott Péterfiára. Elfogadom! És húsz forintot adok hozzá! Magam sem akartam elmaradni a nemes adakozók és engesztelők sorából, hanem folytattam paptársaim megkezdett nagylelkűségét: öt forintot adok én is, mondtam.

Pintes uram, meghatottam nézett reánk. Majd azután, mintha tüvel szúrták volna meg, fölugrott ültéből, és mint a kilőtt nyíl, kirohant az ebédlőből. Hallottuk az iroda ajtajának becsapódását, és ebből megtudtuk, hogy hová ment. Nem értettük távozásának okát és már úgy vélekedtünk, hogy talán a javasolt új fölírással még súlyosabban megsértettük. Utánamentem, kikémlelendő a helyzetet. Óvatosan nyitottam ki az iroda ajtaját és ott Gergő bátyámat meg is találtam. Egy széken állott és épp az anyakönyvek állványának tetejéről, a fafaragványok által eltakart papírskatulyát emelt le. Az asztalra tette és felnyitotta. Elükre állított ezüstforintosokkal volt félig a skatulya, melyből Gergő bátyám egy összeget kiszámolt. Nagy indulatban lehetett még, mert reszketett a keze és kettőt közülük elgurított. Miután közös erővel és az irodát takarító szolgáló hanyagságát észrevéve, az egyik állvány alól a két forintot előkerítettük és a dobozt előbbi helyére tettük, visszamentünk a már-már türelmetlenkedő társaságunkhoz. Gergő bátyám markából egy csomó forintost borított az asztalra és aztán meghatódottságtól reszkető hangon fordult hozzánk. Nagyon köszönöm jóságukat. Én sem maradok mögöttük. Huszonöt forintot adok a képre. Az apátúr sógora azonban, aki nem tettes Gergő bátyámnak múltkori bosszantásában és most sem vett részt az egyháziaknak meghatódottságában, viccre fordította dolgot. Micsoda? Huszonöt forintot tudsz te ilyen könnyen adni? Panaszkodj csak még egyszer, te vén sirató, hogy nincsen pénzed. Honnét ez a vagyon?

A továbbiakban aztán Gergő bátyám kivallotta a könyvvállvány tetejére alapított kincstárának eredetét. Az apátúr az iroda vezetéséért naponta egy fiaszó bort adott neki és egyszer mindenkorra átengedte számára azt az összeget, amit a hívek a megszabott stólán felül itt-ott fizettek. Gergő bátyám házában hatalmasa előtt az utóbbi jövedelmi forrásról, lelkiismeretében családfői jogaira támaszkodva sohasem számolt be, hanem azokat egymásra kuporgatta. Évek során át csinos összeget rakosgatott így össze. Azt is bevallotta, hogy miseszándékokra szánta ezt a kis pénzt, mert hiszen tapasztaltból tudja, hogy az egyház szolgáit a rokonság és utódjai az Isten irgalmassága bízzák, mihelyt rákaparta koporsójára a földet a sírásó. E vallomás után aztán úgy látszik Gergő bátyámnak kegyes meghatódottsága is lelohadt és a helyzet állására, valamint a jövő lehetséges alakulására ráeszmélvén, megrémülve fölkiáltott: Uram, Atyám! Mit tettem? Mi lesz, ha mindezt megtudja az asszony? Alig tudtuk visszatartani kitömi vágyó nevetésünket. De ügyeltünk magunkra, nehogy még jobban megbántsuk a jó öreget. Péterfia megnyugtatta, hogy kincstárának létezését mindannyian a legszigorúbb titoktartásba vesszük és nagylelkű adományát is „névtelen jótévő” címén fogjuk elkönyvelni.

Pintes uram megnyugodott, Péterfia pedig a tervbe vett freskó részletkérdéseire nézve tett ajánlatokat. Gergő bátyám egy ideig szorgalmasan részt vett a tervezésben, de aztán elcsendesedett. Észrevehetően elgondolkodott valamin. Végre kibökte, min: Én, pedig föl nem megyek addig a kórusra, amíg az a kellemetlenül emlékeztető felírás ott van. Igyekeztünk meggyőzni javaslatának nem éppen épületes voltáról, de ő megkötötte magát. Itt is Péterfia találta meg a kivezető utat. Holnap lekaparjuk onnét a föliratot, ajánlotta. Az apátúr engedelmével másnap meg is történt ez a részleges képrombolás, melynek további fejleményeiről majd legközelebb ír kedves Uramocsémnek: *az öreg plébános*

A pápa inkognitóban...

A pápa elhatározza, hogy inkognitóban bemegy Rómába. Beül a sötétített ablakú limuzinba, és megmondja a sofőrnek, hogy irány a város! A sofőr azonban baromira be van rezelve, mert még sosem vitte a pápát egyedül, mindig testőrök sorfala kísérte, és nagyon izgul, nehogy valami történjen, ezért csigalassúsággal vánszorognak.

A pápa rá szól, hogy hajtson gyorsabban, de a sofőr 40-nél nem hajlandó gyorsabban menni. A pápa megelégedi, és azt mondja: - Cseréljünk helyet, majd én megmutatom, hogy kell vezetni! Megtörténik a csere, a pápa padlóig nyomja a gázt. Persze egyből kiszúrja őket egy rendőrautó, és leinti őket. Kipattan az egyik rendőr, odalép a vezető felőli ablakhoz, amelyik hangtalanul letekeredik. A rendőr meglátja a pápát, azután falfehéren elnézést rebeg, és visszaroohan a rendőrautóhoz. A társa dühösen kérdi:

- Mi van, miért nem büntetted meg, hülye vagy? - Te, én nem mertem, olyan fontos személyiség ült abban a kocsiban... - Csak nem a polgármester? Hát pedig arra igazán ráférne, elég mostohán bánik velünk! - Nem, nem, sokkal fontosabb személy...
- Csak nem valamelyik korrupt miniszter? - Nem, nem, fontosabb...
- A niszterelnök? - Nem, nem... - Hát akkor ki a csuda, nyögd már ki végre!
- Szerintem a Jó Isten, mert maga a pápa a sofőrje...

Adventi várakozás

Tiberius római császár uralkodása idején választott hírnök, Keresztelő János hirdeti az örömhírt: Jön a Messiás, megjelent közöttünk. Magára öltötte emberségünket, hogy utat mutasson az igazi élet felé. Tápot adott jövőbe nyújtózó vágyainknak és kezünkbe adta országa kulcsát. *Eljött Jézus Krisztus és azóta is útban van hozzánk.* Nem sértődik meg, nem fordul vissza, jóllehet igen sokan közönyösen vagy ellenségesen nézik közeledését. Ám Őt nem befolyásolhatjuk olykor makacs ellenkezésünkkel sem. Sokan nem várják Őt, de Ő mindenkit vár.

Napjainkban tovább folyik az ősi vita Isten létéről, jóságáról, Krisztus kilétéről, az Egyház szerepéről. Kár a vitáért, a sok felesleges szócséplésért. Szembe kell néznünk a tényekkel, a perdöntő bizonyítékokkal. *Nézzünk fel a szentekre, akik Istenbe kapaszkodva olyan csúcsokra emelkedtek, ahonnan megindítják az ég áldását földünkre.* Aztán meg kell vizsgálnunk az Istentől elforduló emberek életét és sokszor megborzongva látjuk, miként válnak embertelenné. Jézus útban van hozzánk. Boldog lehetsz, ha elmondhatod: hozzám már megérkezett, találkoztam Vele.

Megérkezett, nem rövid látogatásra, hanem életre szóló együttlétre. Tőlem függ, hogy örök lakása lesz-e bennem. /György Attila/

Ágh Tihamér: Adventkor

*Ködös hajnal – órák, tejszínű reggelek,
a földön sárguló, elkínzott levelek.
Az ég hólyagszemén nem tör át a nap
sugárnyalábja felhőtlen megakad.
Az ősz lassan lépked, majd télbe borul
és ahogy megvirrad, be is alkonyul...
Este tompa fények remegnek az utcán,
megtörnek a tócsák fodrozódó foltján.
De a hétköznapiok bágyadt szürkesége
nem törheti meg azt, ami bennünk béke.
Lelkünkben reménység, a szívünkben áldás:
Ránk köszöntött advent,
boldog Jézus-várás...*

Schäffer Erzsébet: Hajnali rorátéim

Hová lettek azok a hajnalok? Ki keltett, finoman rázogatva minket az ágyból? Hogyan hagytuk oda a meleg dunyhát a vaksötét szobában? Mosdottunk a jeges lavórban, kapkodva szedtük hideg göncünket, nem adott még meleget a sparhelt. De valaki nálunk is korábban kelt. Pattogva égett a gyújtós a kihült platni alatt, s ebben a pattogásban benne volt a forró reggeli tej ígérete, az olajban sült pirítósé... Ha majd hazaérünk... Hogyhogy nem bántuk akkoriban, hogy a pirítós nehéz szaga betölti a konyhát...

Nyikorgott a kiskapu, a sötétben meg a ködben nem láttunk a szomszéd házig se, legfeljebb nagy-kendős öregasszony-árnyakat, azokat is majd csak a templom felé vivő kaptatón, ahol lehagytuk őket halk csókolommal, hogy együtt érijünk a tótlíkiakkal, meg a Hanfland felől jövőekkel a templom elé.

Szuttyogott a latyak magas szárú cipőink talpa alatt, vagy törtük a tócsák szemére fagyott hófehér szemfödelet, s hányszor ropogott a hajnali hó a lábunk nyomán szikrázón, fehéren. Hogyan volt, hogy gyerekkorunkban, gyakorta már adventkor előreküldte szakadó dunyháit az ég...

Akkor már várakoztunk. Ki tudja, hogyan fogalmazta meg a gyerekszív azokon a decemberi hajnalokon, hogy mire vágyik, míg tapossa egyik reggelt a másik után.

- Az egy tett, hogy eljöttök a rorátéra. Azt nem mindenki teszi meg, látjátok...

Hogy felkel hajnalban, ruhát ölt, s elmegy a templomba. Ahhoz ember kell, és akarat, gyerekeim...

Ezt mondta a papunk, aki tanár volt, apadhatatlan kút a bölcsessége, de akit botorul elhagytam, s csak a betegágyához találtam vissza. Sokára. Nagyon sokára.

Talán meg se fogalmaztuk, hogy várakozunk. Mégis, tele voltunk vágyakozással. Várakoztunk a hóesésre, a patak hátát borító jégpáncélra, a disznóvágások perzselő, meleg tüzére, az ujjunkra húzott forró malackörmökre, diók pattanó héjára, az olvasztott cukormáz édességére... Az ünnepre. A születésre. A titokra. A Kisjézus jászolára, a meleg szobában a karácsonyfa illatára, alatta a zizegő szalma aranyos kupacára, a gyertyák fényére, az énekekre, amit dörögve kísért apám, sose hallottam énekelni máskor, csak karácsonykor.

És persze vágyakoztunk az ajándék után. Az ajándék után, ami titkot hordozott, a szeretet és odaadás titkát, de ezt akkor még nem értettük. Nem is kutattuk. Csak éreztük, hogy van valami a karácsony körül, ami túlmutat bejglin és szaloncukron, de még a hajasbabámon és a testvérem kis teherautóján is messzebbreől üzen valamit. Ha még meglenne az öreg Jokl, a falunk tehénpásztora, az talán tudná, hol van az a messze. Az öreg, így mesélték, minden áldott évben, karácsony napján meg-

mosdott, megáldozott és este hat órakor kiállt a főtérre. Ott keresztet vetett és horpadt trombitáján elfújta a Stille Nachtot. Az asszonyok ekkor a paraszas vasalókba tömjént szórtak, s végigfüstölték az istállókat, a pincét, a gazdaságot. S a várva várt karácsony estén megkezdődhetett az ünnep.

Így volt. Várakoztunk. S a várakozás tisztára söpörte a lelkeket. Mert az ember a várakozásban figyelni kezd. Elcsöndesedik. Más lesz a fontos, vagy más is fontos lesz a számára. Valahogy úgy, amikor egy kisbaba készülődik. Ott legbelül. Kell a körülötte élőknek az a kilenc hónap. Kell, hogy megszülessen a vágy, a kíváncsiság, a feltétlen odaadás az után a kis jövevény után. Kell a megszentelt idő. És a várakozás ideje, a vágyakozás percei, ha nem is tudunk róla, megszentelt percek. Valami történik az emberrel, amikor valakire vagy valamire vár.

Ebben az "azonnal mindent akarok" korban szinte illetlen mondani, hogy én úton lenni például, lassú vonatokon, sokáig szeretek. Talán, mert már tudom, a megérkezéshez idő kell. Nem véletlen, hogy csak a mesék boszorkányainak és tündéreinak kiváltsága: "hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok..." Rajtuk kívül a régiiek gyalogoltak, lóra ültek, szekérre, batárra, tengerjáró hajóra, s utaztak hetekig... S az utazás hosszú ideje alatt szárnyat bontott bennük a vágy:

- De jó lesz már megérkezni! Megölelni végre a rég nem látottakat...! Ezért nem indultak útnak áldás nélkül.

Bőjt után az első falat, hóban, metsző hidegben gyaloglónak a meleg szoba, szomjas vándornak a pohár víz...

A szerelemben is a leggazdagabban hullámozó érzelmek a beteljesedés előtti hosszú várakozás érzelmei.

Meg kell tanulnunk vágyakozni...

Bécs városában voltam két hete, vasárnap. A házigazdák illatos, forró puncssal kínáltak, és meggyújtották a koszorún az első gyertyát...

Advent ideje van. Az ember elcsöndesül, magába néz, ha van rá alkalma, fűszeres forralt bort kortyol, süteményt süt, beteget, barátot látogat. A fogyasztó az áruk földíszített szentélyeiben vásárol, tolong, ajándékot halmoz ajándéokra. És milyen a karácsony üzenete... Még ebben az izzadságos igyekezetben is meg-megcsillan néha bennünk a vágyakozás.

Valami méltóra. Hogy pakkok és plázák reménytelen, izgatott hatalmán túl, végre eljussunk a karácsony belső békéjéig.

De ehhez oda kell hagynunk magunkból egy darabot. Nem könnyű. Oda kell hagynunk magunkból valamit, hogy végre megtanuljunk vágyakozni az után, ami már rég a miénk.

Én, gyerekkorom hajnali rorátéira. Ott ülök télikabátban, kiscsizmában... Két copfom között nézem, ahogy öreg papunk csak áll görnyedten, és nem fárad el újra és újra elújságotni a karácsony hírét: Örömet mondok. Nagy örömet néktek...

Áldott Adventi készüléteket!

Virrasztani: szívünket Isten jelenlétében őrizni

A várakozás és a virrasztás gondolata szorosan egymáshoz kapcsolódik. Advent első vasárnapjának evangéliuma a virrasztásra hív.

Virrasztani akkor szoktunk, amikor egy későn érkező vendéget várunk, vagy épp családtagunkat várjuk haza, amikor a szülő elidőzik beteg gyereke ágyánál az éjszakában, vagy beteg, haldokló családtagunk mellett maradunk.

Egyedül általában nehezebb virrasztani, segít, ha valaki együtt marad velem a várakozásban, a figyelemben. A másik személy jelenléte segíti éberségemet. Szeminarista koromban, amikor egyik társunk beteg lett, és vigyázni kellett rá éjszaka, ketten vállalkoztunk a felügyeletre, ami ugyan kellően fárasztó volt, de adott egy nemességet, formált, új látással ajándékozott meg a beteg és együtt virrasztó társam iránt is. Volt egy titka: miközben rá figyeltem, magam alakultam át.

A virrasztás gondolata ma talán inkább megijeszt. Hiszen az emberek jó része túlhajtott, szétesett, fáradt. Nem csoda, ha a virrasztás gondolatát egészen távol érzi magától. Nem szeretne még jobban kimerülni, hisz el kell látnia feladatait otthon és a munkahelyen. Amikor az emberek túlterhelt élethelyzetből, fáradtan érkeznek lelkigyakorlatra, jó, ha az első napot vagy akár többet is pihenéssel töltenek. Fáradtan még imádkozni sem lehet igazán, mint ahogy nem tudok másokra figyelni, ha túlságosan kimerült vagy szétesett vagyok. És nem véletlen, hogy az alvás az első helyen áll az életviteli prioritásokban.

A virrasztás nem csupán az alvás ellentéte, egy irányulás, kilépés magából, együtt-látás a másikkal. Virrasztani nem magunk miatt szoktunk. Valaki másra irányul a virrasztás. Ezért nagyon találó szó, az Isten felé való fordulásunkra. Virraszthatunk az imában is – szívünket Isten jelenlétében őrizve.

Elképzelhetem, amint Jézus velem van. Miközben nekiindulok a napnak, találkozom és beszélek emberekkel, végighaladok az utcán, végzem a munkámat, **újra és újra felidézhetem, hogy Jézus mellettem áll.** Látja, amit látok, hallja, amit hallok, és minél inkább tudatosul bennem ez a jelenlét, elképzelhető, hogy látni kezdem, amit ő lát, és hallom, amit ő hall. Erre a virrasztásra nyissa meg szívünket Isten, aki együtt lát és együtt érez velünk.

(Vízi Elemér SJ)

G y e r m e k o l d a l a k

I. feladat: Olvasd el figyelmesen a kérdéseket, majd a helyes választ karikázd be.

1. Mikor élt Szent Miklós?

- 1./ Kr. e. IV. sz.
- 2./ Kr. u. IV. sz.
- 3./ XIV. sz.

2. Hol élt Szent Miklós?

- 1./ egy keleti kisvárosban
- 2./ egy északi kisvárosban
- 3./ egy észak-keleti kisvárosban

3. Az egyházi rendben milyen tisztelet töltött be?

- 1./ püspök volt
- 2./ pap volt
- 3./ pápa volt

4. Miért hívják a gyermekek barátjának és a szegények jótevőjének?

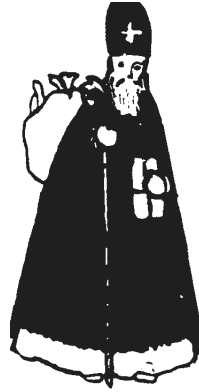
- 1./ mert szívesen segített a rászorulókon
- 2./ mert sokat játszott a gyerekekkel
- 3./ mert a gyerekek megválasztották őt barátjuknak

5. Mikor kell nekünk is jót tenni?

- 1./ csak ha mások is látják
- 2./ ha kapunk érte elismerést
- 3./ mindenkor, amikor alkalmunk van rá

6. Kinek a javára válik az én segítségem?

- 1./ ez hittitok, még az Egyház sem tudja
- 2./ akinek segítettem
- 3./ Isten dicsőségére, az emberek javára és saját üdvösségemre

Karácsonyi gyermek rejtvény

II. feladat:

Vízszintes:

1. Téli csapadék. **3. A rejtvény első sora.**
 8. Hivatalos feljegyzés.
 9. Menyasszony.
10. A rejtvény második sora. 11. Azonos mássalhangzók. 12. Megpirongat. 17. Ételt lassan fogyasztgat.

Függőleges:

- 1. A rejtvény harmadik sora.** 2. Időmérő. 3. BAV.
 4. Ilyen csiga is van.
 5. Kicsinyítő képző.
 6. Ésszel felfog.
 7. Esztergomhoz közel fekvő város. 13. Kelet németül. 14. Kevert réz!
 15. Félig reggel!
 16. Becézett női név.
 18. Tóth Károly.

”Ég és Föld királya, Te az angyalok szavával...”

Folytatás a rejtvényben!

Kedves gyerekek!

A karácsonyi 2 rejtvény megfejtését december 20-ig adjátok le a sekrestyében, vagy a plébánián, névvel ellátott borítékban!

Az ajándéksorsolást dec. 25-én, a 9 órai és a 11 órai szentmisék után tartjuk.

1	2	3	4	5	6	7
8				9		
R	10			L	11	
12	13	14	15		16	A
17						18
T				N		

V á l a s z d M á r i á t!

A következő levél Dan Taylor: Levelek gyermekeimnek c. könyvében jelent meg Dan fiának, Matthew-nak írja a levelet.

Kedves Matthew!

Amikor hatodikos voltam, „kiemelkedő sportoló” díjat kaptam. Okos, atlétaalkatú, szellemes, jóképű és hihetetlenül kedves voltam.

Sajnálatos módon ott volt azonban Owens kisasszony is, mint tanárhelyettes. Ő volt Jenkins tanár úr segítsége. Tudta azt, hogy bár okos és kedves voltam, azért volt még egy-két dolog, amiben változnom kellett.

Az általános iskolában elvárt dolog volt, hogy táncolni tanuljunk.

Valahányszor táncórára mentünk, mindannyiszor megismétlődött ugyanaz a szörnyűség: a fiúk felsorakoztak az ajtóban, majd egymás után választottak egy-egy lányt táncpartnerül. A lányok ezalatt a padban ültek. Ahogy kiválasztották őket, felálltak, és csatlakoztak azokhoz, akik ebben a kegyben részesítették őket.

Hidd el nekem, a fiúk nem szerették ezt - legalábbis én nem. De képzeld csak magad a lányok helyébe! Gondolj bele, milyen arra várni, hogy kiválasszanak!

Milyen azt látni, hogy kit választanak előtted! Milyen azon izgulni, nehogy olyan valaki válasszon, akit ki nem állhatsz! Attól rettegni, hogy egyáltalán kiválaszt-e valaki! Képzeld magad Mária helyébe! Nem volt szép, sem túl okos. Kedves volt, de akkoriban ez nem volt elég. Kiskorában gyermekbénulása volt és egyik karját esetlenül tartotta, egyik lábával valami baj volt, ráadásul egy kicsit kövér is volt.

Owens kisasszony egy napon félrehívott, és így szólt hozzám: „Dan, szeretném, ha a következő táncórán Máriát választanád!” Ez annyi volt, mintha azt kérte volna, hogy repüljek el a Marsra.

„Még hogy én ne a legjobb, legcsinosabb, legnépszerűbb lányt válasszam, amikor rám kerül a sor?!”

Owens kisasszony azt is mondta, hogy egy kereszténynek ezt kell tennie. Rögtön tudtam, hogy nekem végem van.

Végem, mert tudtam, hogy igaza van. Jézus is pontosan ezt tette volna.

Gyötrődtem. Ha most Máriát választom, búcsút inthetek annak a vonzó képnek, amit magamról, mint vagány srácról kialakítottam.

Eljött a nap, amikor újból négyes tánc következett. Ha Isten szeret engem - gondoltam magamban, - akkor megadja, hogy én legyek az utolsó. Akkor nem kelt nagy feltűnést, ha Máriát választom. Azt fogom tenni, ami helyes, és semmibe sem kerül nekem.

Kitalálod-e, hová kerültem? Valamilyen oknál fogva Jenkins tanár úr a sor elejére

állított. Ott álltam, a szívem hevesen kalapált, most már tudtam, hogyan érezheti magát némelyik lány.

A lányok tekintete felém fordult, néhányan mosolyogtak. Ránéztem Máriára, s azt láttam, hogy félig-meddig hátrafordult, és fejét lehajtva a padot nézte. Ekkor megszólalt Jenkins úr: - Nos, Dan, válaszd ki a táncpartnered!

Emlékszem, úgy éreztem, mintha valahol nagyon messze lettem volna. Hallottam a saját hangomat megszólalni: „Máriát választom.”

Még ma is élesen látom magam előtt Mária arcát. Felemelte a fejét, és arcán, amit egyszerre öntött el a pír az örömtől, a meglepetéstől és a zavartságtól, az öröm hamisítatlan kifejeződése, sőt, büszkeség volt látható. Olyan tiszta volt mindez, hogy el kellett fordítanom a fejemet, mert tudtam, hogy nem érdemeltem meg.

Mária odajött, karon fogott, ahogyan tanítottak bennünket, és úgy jött mellettem a beteg lábával és egyéb hiányosságaival, akárcsak egy hercegnő.

Mária velem egyidős. Azután az iskolai év után soha többé nem láttam. Nem tudom, hogyan alakult az élete azóta, vagy mit csinál. De merem remélni, hogy legalább egy napról kellemes emléke maradt a hatodik osztályból. Tudom, hogy nekem igen.

* * * * *

***Most adventben még inkább válasszuk mi is a számunkra kényelmetlenebbet,
ami több lemondással jár, ahol több áldozatot kell hoznunk szeretteinkért,
másokért.***

HIMNUSZ SZENT IMRE HERCEGRŐL

Óh milyen csodálatos,
ha szent biztosságban
megy át, aki fiatal,
a fiatalságon!

Bazilika szent kövén
a szent fiú térden
Isten előtt könyörög
könnyekkel szemében.
Mit áldozzon föl Neki?
tűnődik szívében;
hol a kincs?... És hirtelen
hang zendül az égben:

"Legdrágább a tisztaság:
ezt ajánljad nékem!"
És az ifjú megveti

unokák reményét:
vágyja buzgón őrzeni
szűzessége fényét.
Fölgyújtja a mennyei
szerelem fáklyája.

Világi fényt nem keres:
Nagyobb néz reája.
Mit neki a diadém
ingó glóriája?
Mit a földi feleség
ölelés-igája?

Herceg ő, de szívében
Isten katonája...
Nem kell neki hiúság:
csügg az igazságon.

Példa, hogy a hiúság
hogy csal e világon.
S az égi Király fia
a mienknek sarját,
így mutatva iránta
különös vonzalmát,
hogy a föld ármányai
szűz lelkét ne csalják,
elvitte még mielőtt
szennyeink zavarnák,
örök honnal cserélve
múló birodalmát.

S nehogy csöpp folttal is
jegyezze a vétek,
hamar szegett fiatal
életének véget.

Az öregedés jelei

- 1. Megpróbálod kihúzni a redőket a zoknidból, amikor rájössz, hogy nincs is rajtad a zokni...*
- 2. Reggel felébredsz, pont úgy nézel ki, mint a fényképed a jogsidban...*
- 3. Csak a második próbálkozásra tudsz kikelni az ágyból...*
- 4. A "kimaradok éjszakára" számodra azt jelenti, hogy a kertben alszol...*
- 5. A "boldog órák" szunyókálással telnek...*
- 6. Nyaralni mégy, de előbb fáradsz el, mint ahogy a pénzed elfogy...*
- 7. Gyerekednek olyat mondasz, amit az anyád mondott neked, és amit mindig is utáltál...*
- 8. Tornázásról alkotott elképzelésed a "felállás a székből"..*
- 9. Jóval hosszabb idő alatt pihened ki magad, mint amennyi idő alatt elfáradtál...*
- 10. Emlékezeted rövidül, a panaszaid hosszabbodnak.*
- 11. Noteszodban a legtöbb név úgy kezdődik, hogy "Dr"...*
- 12. Csak ülsz a hintaszékben, de nem tudod beindítani...*
- 13. A gyógyszerész a legújabb barátod...*
- 14. Akkor nevezed magad szerencsésnek, ha megtalálod a kocsid a parkolóban...*
- 15. Kétszer annyi ideig tart, hogy fele annyit láss...*
- 16. Minden fáj. Ami meg nem, az már nem működik...*
- 17. Két órán át keresed a szemüveget, ami a fejedben van...*
- 18. Belemélyíted fogaidat a húsba és azok ott maradnak...*
- 19. Már feladtad az összes rossz szokásodat, de semmi sem lett jobb...*
- 20. Türelmesebb lettél, de ez végül is csak fásultság...*
- 21. Mindennap tanulsz valami újat, és elfelejtesz két régi dolgot.*

** Közérzeted attól függ, hogy kihez, mihez viszonyulsz: Leborulsz, vagy kiborulsz?*

Ezzel nem akarom azt állítani, hogy öregek lennénk, csak mások fiatalabbak.

Karácsoni ének

Az volt az éjek éje! Az volt az alvó évezredek utolsó homálya. Azon az éjen Isten szívéből hullott harmat a földre. Nagyidők sírjából fölemelkedett a fehérszárnyú béke és körüllebegte a földtekét.

Az volt az éjek éje! A sötét égmagasban mennyei fény pezsdült meg. Az ég ívei sugárzáport ömlesztettek alá. Az égtetőn megzendült Dávid hárfája s a meghasadt ég nyílásán, mint egy nagy fényes rózsagomoly, alábomlott a békét köszöntő angyal karaván.

A földön fénykőd. Csend. Kábulat. Csak a pálmák virrasztanak. Millió szem alussza még a múltak nehéz álmát. Csak néhány pásztor kap a homlokához: nem tudja ébredésben van-e vagy álomképrázatban.

Az volt az éjek éje! Midőn megszületett az ég és a föld gyermeke: a Béke. Minő kicsiny volt az a zsidó város, s minő istenlelkű ember született benne.

Barmok között, istállóban, királyok királya! Akinek nem volt bölcsője, pedig birodalma az egész földteke. Akinek talán havat sodort fejére a téli szél, s koronája lett az istendicsőség.

Abban a szívben, amely akkor jött világra, benne volt az Isten értelme s abban lélekben, mely akkor gyulladt életlángra, benne volt az Isten szeretete. Az a fiatal zsidóanya, aki halovány arccal merengett csecsemője fölött, az emberiség jövő sorsát ringatta ölében.

Fenséges éj! Az emberszeretet születésének éje! A ma is fegyverben álló nemzetek szívéén átreszket a világbéke fuvalma. A szeretet oltárain kigyúlnak a lángok s tömjént áldozva az égnek járul Krisztus bölcsőjéhez pásztor és király.

A menny visszfénye ragyog a népmilliók arcán, s az öröm glóriénekének hullámai emelkednek a földtekéről az égbe.

A gyermekek ablakán angyalok suhannak be s megaranyozzák arcukat a boldogság égi sugarával.

Oh éjek éje, fenséges szép éjszaka! A jóssággal megáradt istenszív dobbanásait érezzük sötét fátyolodon át itt e földön, és égbenéző arccal várjuk a bölcsek álmának megvalósulását, az örökbéke angyalának megjelenését a föld felett. (Gárdonyi Géza)

*„Elérkezett az idők teljessége,
Isten elküldte Fiát a Földre.” Gal 4, 4*
**Az egyházközség minden családjának
kívánunk szeretetteljes karácsonyt,
és békés, boldog újesztendőt!**
**Frajna András plébános
és a Képviselőtestület tagjai.**

ÜNNEPI ÉDESSÉG

Gesztenyepüré torta

Hozzávalók kb. 22 cm átmérőjű tortához:

A piskótához: 3 tojás, 6 dkg cukor, fél csomag sütőpor, 2,5 dkg sötét, cukrozatlan kakaópor, 6 dkg liszt

A gesztenyés krémhez: 25 dkg cukrozott gesztenyemassza, fél dl rum, 3 dl hideg habtejszín, habbá verve, 2 evőkanál víz, 1 csapott teáskanál zselatin

A tejszínkrémhez: 2,5 dkg porcukor, 6 dl hideg habtejszín, 2 evőkanál víz, 1 csapott teáskanál zselatin

A díszítéshez: 5 dkg étcsokoládé olvasztva, 15 dkg cukrozott gesztenyemassza

1. A piskótához kettéválasztjuk a tojásokat, a tojásfehérjét kemény habbá verjük a cukorral, majd hozzákeverjük a tojássárgáját, végül beleforgatjuk a sütőporral és kakaóporral elkevert lisztet.

2. A masszát belesimítjuk egy sütőpapírral bélelt kb. 22 cm-es tortaformába, és 160 °C-ra előmelegített sütőben 20-25 perc alatt készre sütjük. Túpróbával ellenőrizzük, ha kihűlt, kivágjuk a tortaformából. Elmossuk a formát, ismét kibéleljük sütőpapírral, és visszatesszük bele a piskótalapot.

3. A gesztenyés krémhez simára keverjük a gesztenyemasszát a rummal, beleforgatjuk a habbá vert tejszínt és a hideg vízben megduzzasztott, majd (mikróban) megmelegített zselatint. A krémet egyenletesen a kibélelt tortaformában lévő tortalapra töltjük, hűtőszekrénybe tesszük dermedni.

4. A tejszínkrémhez hozzákeverjük a porcukrot a habbá vert tejszínhez, majd hozzáadjuk a hideg vízben megduzzasztott, majd (mikróban) megmelegített zselatint.

5. A tejszínes krémből csillagcsöves nyomózsákba teszünk 2-3 evőkanálnyi, a többit a gesztenyekrémmel rétegezzük. A tortát tejszínhabrózsákkal díszítjük, majd berakjuk a hűtőbe dermedni.

6. A díszítéshez a gesztenyemasszából szíveket formálunk, majd a gőz felett vagy mikróban megolvasztott étcsokoládéval megcsorgatjuk.

Tálalás előtt ezzel díszítjük a tortát, a maradékot pedig ráreszelhetjük a közepére.

Elkészítés: 60 perc + hűtés, sütés: 20-25 perc

Winston Churchill szellemes mondásaiból

„Az élet egyik legkegyetlenebb leckéje, hogy alkalmanként rá kell jönnöd, hogy a bolondoknak is lehet igazuk.”

„Nincs semmi pezsdtöbb annál, mint mikor rálőnek az emberre, de nem találják el.”

„Nem csak ahhoz kell bátorság, hogy az ember kiálljon és beszéljen, hanem ahhoz is, hogy leüljön és meghallgassa a másikat.”

„Egy pesszimista minden lehetőségben látja a nehézséget; egy optimista minden nehézségben meglátja a lehetőséget.”

„Rengeteg hazugság van a világon és a legrosszabb benne az, hogy a fele igaz.”

„Sosem féltem a tettektől, csak a tehetetlenségtől.”

„A legnagyobb dolgok mindig egyszerűek, és egyetlen szóval ki lehet fejezni őket. Szabadság. Igazság. Becsület. Kötelesség. Irgalom. Remény.”

„Mindig bölcs dolog előre nézni; de nehéz messzebbre tekinteni, mint ameddig ellátunk.”

„A kimondatlan szavaknak a mesterei vagyunk, míg a véletlenül kiejtetteknek a szolgálai.”

„Abból élünk, amit kapunk, de az éltet minket, amit adunk.”

„Kész vagyok a teremtővel való találkozásra. Hogy a Teremtő felkészült-e erre a megpróbáltatásra, az más kérdés.”

* Két autós beszélget: - Képzeld, pár nappal ezelőtt megbüntetett a rendőr tízezer forintra, mert nem a látási viszonyoknak megfelelően közlekedtem.
- Miért, mit nem láttál? - A rendőrt.

* Férj a feleségnek: - Szeretnél egy nagy, kék, sok lóerős autót, amihez sofőrt is adnak? - Igen, igen, persze! - Akkor gyere, szálljunk fel a buszra!

* A rendőr látja, hogy egy autós ellenkező irányba halad az egyirányú utcában. Leintí, és odaszól neki: - Ön rossz irányba halad. Erre az autós: - Honnan tudja? Hiszen fogalma sincs, hová megyek.

* A bíró kérdezi a tárgyaláson: - Miért lopta el a szomszédja hegedűjét, ha a saját bevallása szerint nincs semmi zenei érzéke? - Mert neki sincs...

* - Miért olyan bánatos Kovács úr? - Tudja, megbíztam valakit, hogy kutassa fel a családom múltját. - És? - Most meg fizethetem, hogy hallgasson.

Szentmise szándékok december hónapban

1. Pócza Jánosné +Török Mária, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
+Berta János, neje +Julianna, leányuk +Julianna és +Szüleik	(18.00)
2. Gróf Lászlóné +Rémi Julianna 1. évf.	
3. +Gróf Mihály, neje +Jedlicska Teréz	
4. Zsiák Jánosné +Gróf Teréz és +Férje	
5. +Fera István, felesége +Wéber Julianna és +Hozzá tartozók	
6. +Rapavi József	
7. +Hajósi László 2. évf.	
8. +Édesanya és +János és +Mihály fiai	(9.00)
+Mária 5. évf. / a családi békéért	(11.00)
+Csernák Mihály és összes +Hozzá tartozó	(18.00)
9.	
10. +Brancs Jánosné, +Férje, +gyermekük: János, Julianna, Anna, Teréz és Nagyszülők	
11. A Szűzanya tiszteletére	
12. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
13-14.	
15. +Kovács István és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
+Hitkó Istvánné és +Férje	(18.00)
16-20.	
21. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
22. +Szabó Ferenc, neje +Kovács Mária, +Szüleik és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
+Rapavi Ferenc édesapa és összes +Hozzá tartozó	(18.00)
23.	
24. A Sengel és a Megyik család +tagjai, +Szülők és +Hozzá tartozók	(6.00)
Gyermekáldásért és Családokért	(24.00)
25. +Rapavi József, neje +Brancs Katalin és gyermekeik +Mária és +József	(9.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
26. +Fekete Ferenc, felesége +Anna és +László fiuk	(9.00)
.....	(18.00)
27-28.	
29. <i>Az egyház község decemberben +Hívei</i>	(9.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
30.	
31. Évvégi hálaadás	(17.00)

Gárdonyi Géza: Karácsonyi ének

Mily ragyogó fény árad az éjben!
Betlehem úszik fény özönében.
Égi csodának nyílt meg az ég!
Szent örömet zeng angyali nép:
Megszületett a Jézus!

Ébred a pásztor mennyei szóra,
Álmainál szebb drága valóra:
Menjetek! Ó, hol glória zeng,
S a kicsi hajlék fénybe dereng:
Megszületett a Jézus!

Rendül a szív az égi jelekre,
Szent öröm az, mely általölelte,
S mintha a föld is zsongna imát,
Mintha susogná fű, fa, virág:
Megszületett a Jézus!

A mi szívünk is gyúljon öröme,
S zengjen az Úrnak hálaimeit!
Szent fia köztünk itt van örökre,
Megszabadítva már a világ:
Megszületett a Jézus!

A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor gyóntatás és áldoztatás van.

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **9.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**